

İnsanlığın Tekâmül Rotası Anlamındaki “Tanrısız Yol”, Bilimsel Olarak Açıkça Görülüyorken, “Tapınılacak Tanrı” Kavramı ve Din(ler) Kime Hizmet Ediyor Acaba?...

“Kişi kendini bilmek gibi irfân olmaz” demiş atalarımız... Bu veciz sözü, tüm insanlığa da teşmil ederek, “insanlık için, oluşumunu bilmek kadar irfân olamaz” gibi söylemek de mümkündür... Bilenler bilir ki, bugünkü toplumlarda (yâni aramızda), melekelerinin gücü (ferâseti) ve bilincinin seviyesi anlamında, bütün tarihî devirlerden ve hatta “taş devri”nden kalma insanlar da vardır. Ama bunlar, -işbölümü düzeni'nin gereğince- aldıkları taklitçi (meslekî) eğitim ve “âdâb-ı muaşeret” veya “ehlîleştirme” öğretileri sâyesinde normal insanmış gibi “sûret-i hak”tan görünebilmekte, ve de rutin (şartlı reflekslerle) bir iş ve aile hayatı sürdürebilmektedirler. Fakat, alışık olmadıkları, beklemedikleri veya istemedikleri bir durumla karşılaştıklarında ise, -melekelerinin ve karar mekanizmalarının bozukluğundan dolayı- verdikleri ilkel veya hayvânî tepkiler yüzünden “kriminal” kategorisine sokulup, gâyet hukûkî ve meşrû (!) bir şekilde toplumdan tecrit edilmektedirler; ama tabii ki, bir süreliğine... Halbuki bunların topluma verdiği zararlar devamlıdır. Çünkü bir defa, bunların büyük bir kısmı, -“taş devri” insanı olduğundan- “tabu”lu bir hayat sürmeleri gerekirken, ve de eski devirlerde bunlar “köle” olarak kontrol altında tutuluyorlarken, bugün kendilerine her türlü “yemek” ve seks özgürlüğü tanınmaktadır. Dolayısıyla de, aklî “sıralama” melekeleri muhtel olduğundan, birey insanların tattığı yaratıcılık (kreatör'lük) hazzını bilmeyen, bedenî ve kalbî “ritm melekesi” bozuk olduğundan da, -“sevgi” mevhûmunu “cinsel fetişizm” sanıp- sevgi duygusuyla seks hazzını birbirine karıştırarak kafayı yiyen bu insancıklar, toplumsal hayatı -ve zihinleri- bulandırıp durmaktadırlar. Kaldı ki bunlar, geri kalmış ülkelerde -ihdâs edilmiş olan “demokrasıcılık” rejimi yüzünden- yönetici ve eğitici seçimlerinde belirleyici rol oynamakla, toplumları gericiliğe (geri kalmaya), ve/veya mâcerâcı politikalara sürüklenerek parçalanmaya mahkûm etmektedirler aynı zamanda... Çünkü Adnan Menderes gibi gizli seksopat, veya Adolf Hitler gibi muhâfazakâr psikopat politikacılar onları, -“din”i bir “toplum hipnoz” tekniği gibi kullanarak- nasıl bir arada tutup kendilerine bağlayacaklarını çok iyi bilmektedirler... Onun için, geri kalmış ülkelerde, yönetici ve eğitici seçimlerinin mutlaka, insanların psikolojilerini de deşifre eden bir nevi “inisiyasyon” imtihanlarıyla yapılması gereği açıkça ortaya çıkmaktadır... Ama bunun için de, herşeyden önce insanın (veya oluşumunun) ne olduğu anlaşılmalı, yâni insan(lık), evvelâ kendini bilmelidir; her ne kadar, -hem kendilerini deşifre edeceği, hem de hayvan gibi kullandıkları “gerçek insan” popülasyonunu azaltacağı için - “gerçek insan” profilinin ortaya çıkması, kapitalistlerin işine gelmeseyse de... Fakat bundan da öncelikli ve güncel bir sorun olarak, insan bilincini ve düşüncesini -binlerce yıllık- eski devirlerde donduran, gerici “din” ideolojilerinden kurtulunmalıdır; en azından onları bilimsel eleştiriye açmak sûretiyle... Bunun için de mesela, Diyânet İşleri Başkanlığı'nın, veya İslâmî Kilise'lerin (yani cemaatlerin) kendi yayın organlarından maadâ, diğer bütün sivil (seküler) yayın ve /veya “mass medya” organları, din adamlarını (ve akademisyenlerini) vâiz veya danışman gibi kullanmamalı, yani din adamlarının fikrini almak istedikleri her konuda, tartışmaya -lâik- bilim adamlarını da dâhil etmelidirler. Yoksa, “din-diyânet” ile alâkası olmayan insanların bile beyinleri öylesine yıkanmaktadır ki, onlar dahî din hakkında -gayri samîmi olarak- “dostlar alışverişte görsün” kabîlinden ahkâm kesme ve ukalâlık yapma ıstırârına kapılarak, toplum çapında duygu ve kavram kargaşasına yol açmaktadırlar. Dolayısıyla, aklı başında olan her insanı, evvelki devirlere (mesela “Asr-ı Saadet”e) dönelim diyen dogmatik (gerici) dindarlar da, modern hayat yaşıyorum diye -melekeleri bozan- her türlü rezilliği yaptıktan sonra, hâlâ dindar geçinenler de, aynı derecede rahatsız etmektedirler. Çünkü **aklı başında her insanın içinde hissettiği veya hissedebileceği “Tanrı” kavramının, bütün fikir ve teorilerin tevhidini veya “modüler”liğini sağlayan -tartışılmaz sâbitlikte- bir odak (modül) gibi tasarlanıp düşünülebileceği iyi anlaşılmalıdır** herşeyden önce... Yoksa, “Tanrı tektir” lâfının, “sıradışı” veya “hiçbir şeyle kıyaslanamaz” şeklinde anlaşılmasıyla, bundan, “Tanrı kavramının insanlar arası ilişkilerle doğrudan alâkası yoktur” neticesi çıkmakta, ve dolayısıyla de, Tanrı'nın nasihatlarını anlayıp uygulatan bir “aracı”, önşart hâline gelmektedir. Ki böylece de -peygamberlerden sonra- güçlüler ve güç merkezleri (teokratik devletler), her hâlükârda -aynen “tanrı-kral”ların akrabalıkları gibi- Tanrı'ya en yakın bir konum'a konuşlanmaktadırlar... **Son tahlilde şu nokta iyi anlaşılmalıdır ki, peygamberlerin bütün iyi niyetlerine rağmen, “sözler” kümesi içinde, sözsöz (retorik) mantık ile sâbit bir modül tarif etmek**

mümkün değildir; dolayısıyla de, onların dile getirdikleri “vahiy”lerin kaynağı, mutlak bir değişmezlik (yâni tek Tanrı) mevkiî olamaz. Ama bu, onların bir yanlışı değil, bilimsel bilgi ve bilinç eksikliğinden kaynaklanan bir çağ (kuşak) yanılmasıdır. Çünkü peygamberler, “tanrı-kral”ların yanlıklarını düzeltmeye çalışan ardıllarıydılar aslında... Yoksa negasyonları değil...Ve dolayısıyla onların da zihinleri, aynen “tanrı-kral”lar gibi, “vahşet devri ve bakiyyesi” diye küçümseyip görmezden geldikleri “panteist zon”un -ve tabuların- inkârıyla (negasyonuyla) forme olmuştu. Ki onun için de, hiçbir “tanrı-kral” ve peygamber, “tabu”ların sebebi hikmetini anlayamamıştı. Onlar için, özellikle “üreme” gerekliliği, gâyet bedihî bir tanrı emriydi; ve bütün hayvanların yaptığı bu işi -prensipten- yasaklamak, hiç de akıllıca bir davranış sayılamazdı... Onun için cinsel içgüdü -prensipten- serbest bıraktıktan sonra, kural üzerine kural da koysalar, bunun azgınlığıyla bir türlü baş edemediler; hatta zaman zaman kendileri de şehvetlerine kapılıp -uyanımca- kadar- olmadık rezâletler yaptılar. Ve en sonunda da, Tanrı’yı pek takmayan bir “şeytan” figürü uydurdular; her türlü rezâletin atfedilebileceği bir müstakil parametre olarak... Ki böylece de, insanları, cinsel etkinliklerinde fikren de sorumsuzlaştırarak onlarda, “kurallara uyar görünüp, gizlice yapılan her cinsel etkinlik mubahtır; kârdır.” anlamında bir “ikiyüzlülük zihniyeti” yarattılar. Yâni aslında peygamberler de, Mezopotamya’nın ve Mısır’ın tapınak merkezli şehirlerinde tarif ve taklit edilmiş olan “insan” tipini, ezeli ve ebedî olarak kabul etmiş, ve buna uymayan insancıkları da -belki “tanrı-kral”lardan biraz daha insafli olarak- zorla “te’dib” etmeye veya cezalandırmaya çalışmışlardır... Ama bugün, sentez aşamaya ulaşmış bulunan bizler, kaydettiğimiz kalite muvâcehesinde “panteist zon”u bilince çıkarabiliyor, ve onu -görmezden gelmek yerine- kontrol altına almak üzere çalışıyoruz...

İnsanlığın Kendini (Oluşumunu) Bilmesi Gerek Artık!...

Bugün artık, açıkça anlayabiliyoruz ki “insan”, toplu olarak yapılan ritmik hareketler (âyinler) sâyesinde, -tabu denilen, beslenme ve çiftleşme tutukluğunun ve korkusunun da oluşmasıyla- bir bilgisayar gibi ortaya çıkmış... Ama aynı zamanda, “sayma (ritm)” işleminden dolayı **ordinal**, “sıralama” işleminden dolayı da **kardinal** özellikleri hâiz “sayı” denilen soyut kavramları da yaratarak... Daha sonra da, Kâinat’taki bütün varlıkları -“ölçü”ler vâsıtasıyla- bu sayılara tekâbül ettirerek sıralamış... Ve giderek de, bütün olgu ve olayları, sayılar arası relâsyonlarla tasvir (mapping) eder hâle gelmiş; yani bir bakıma, Kâinat’ın matematik resmini, haritasını ve/veya reçetesini çıkarmış... Ve dolayısıyla de, Kâinat’taki, gözüyle göremediği, duyu organlarıyla algılayamadığı olgu ve olayları da keşfeder, ve hatta fiilen gerçekleştirilebilir hâle gelmiş; bugün itibâriyle... Yâni aslında, insanlığın bilinci “lâf”larla bulandırılmamış olsaydı, bugünkü “bilimsel bilgi” ve bilinç seviyesine bin yıllar öncesinde varılabilir, ve mesela, Büyük Piramit’in inşâsını müteakip ulaşılabilirdi; diye düşünmek de mümkündür. Zira **nesnelere veya algıların, -gelişigüzel de olsa- sâdece kombinasyon ve permütasyonlarını yapmak sûretiyle bilinç geliştirmekte, ve karar mekanizmaları oluşmaktadır;** yeter ki insanlar, içgüdüsel ve reflekssif etkileşimlerden kurtulabilirler... Ancak ne var ki, tarihin o eski devirlerinde insanları -işbölümü düzenlerinde- robot gibi çalıştırabilmek için, önce bir merkez veya “mit”e itaatkâr kılmak, sonra da hayvanlar gibi “şartlı refleks”ler oluşturmak üzere onları, içgüdüsel hazlarla (beslenme ve üreme hazlarıyla) ödüllendirmek, ve dolayısıyla de “tabu”ları, en azından “ensest” yasakları çizgisine kadar geriletirerek insanlığın bilincini veya ferâsetini aşağıya çekmek gerekiyordu. Çünkü işgücünün (yâni amelelerin) azlığı veya yetersizliği hâlinde, bilinçli insanların çok olması neye yarardı ki, üretim araçlarının gâyet ilkel (elverişsiz ve yetersiz) olduğu o devirlerde... Ve bununla birlikte, yine aynı süreçte, “ritm” melekesi vâsıtasıyla, önce heceleme becerisi kazanmak, ve sonra da bu heceleri tek tek veya birleştirilerek nesne ve olaylara tekâbül ettirmek sûretiyle, -yâni konuşma becerisi kazanmakla- bilimsel düşünce ve idraktan uzaklaşıyordu insanlık... Çünkü “söz”ler kümesinin içine, ölçüye gelmeyen ve dolayısıyla sayısal müteakibi olmayan (yani hiçbir bilimsel metodolojiye uymayan) içgüdüsel hazları, ve gördüğü halüsinasyonları da -adlandırarak- dâhil ediyordu insanlar... Hatta, ölçüye gelmeyen bu mevhumları, somut olay ve olgularla aralarında indî (subjektif) benzetmeler (metaforlar) uydurmak sûretiyle “sözün gelişimi mantığı”na, veya “retorik”e de sokuşturabiliyorlardı. Üstelik daha da ileri gidip, ard arda gelen görüntü ve uyaran’lar arasında, -nesnel veya öznel olmalarını ayırt etmeksizin- illiyet (nedensellik) bağlantıları kurmak sûretiyle, gördükleri hayal (halüsinasyon) ve rüyâlarını bile, “nedensellik mantığı”na yamıyorlardı. İşte onun içindir ki, “alış-veriş” söylemleri, aşk edebiyâtı, kahramanlık (düşmanlık) edebiyâtı, halüsinasyon edebiyâtı (mitoloji), ve daha

sonra da “tapınma ve itaat” kültüne dayalı din ideolojileri ortaya çıkmıştır. Ve dolayısıyla de insan toplulukları, “dil”, “tahayyülât” ve “tapınma ritüelleri”ndeki farklılıklar yüzünden, bin yıllar boyunca birbirlerini yemiş veya kırmışlardır. Ki bunun için de, “üreme”ye ve kantitatif üretime pek fazla önem vererek, hem işbölümü sistemini olağanüstü karmaşık hâle getirmişler, hem de -içgüdüsel etkinlikleri fazlaca önemsemekle- “akıl”larından yemişlerdir. O derece ki, bugün üreme ve üretim fazlası yüzünden savaşmak zorunda kaldıkları halde, içine düştükleri -ve “ekonomik politika” krizleri adını verdikleri- bu kısır döngüyü idrâk edip aşacak ferâseti gösteremez, ve hatta bilimle uğraşanları bile bir araya gelerek, Kâinât'ın total devinimi içindeki “insan”ın rolünü bulup çıkaramaz hâle gelmişlerdir. Ve böylece de, tapınılacak (mit'ik) bir “tanrı” kavramı ile din(ler) de, bu kısır döngü'den nemâlanan kapitalistlerin “kitlese hipnoz” aracı ve/veya tekniği anlamına indirgenmiştir. Yâni, “tanrı-kral” hânedanlıklarıyla başlayan bir “mit'ik tanrı” anlayışı ve buna dayanan din ideolojileri, son tahlilde, paranın icadından sonra soygunculuk, gömücülük ve tefecilik anlamındaki “ilkel birikim” şeklinde başlayıp, borsacılık ve bankacılık olarak gelişen “kapitalizm” adındaki sömürü düzeninin “meşrûiyet kılıfı” hâline dönüşmüştür. Çünkü kitleler, bir “tanrı” mitine ve tapınç ritüellerine -bin yıllar boyunca- öylesine alıştırılmış veya şartlandırılmışlardır ki, sömürdüklerini (veya ütöldüklerini) hissetseler bile, buna ses çıkaramayacak kadar mayışmışlar, daha doğrusu, bir “hipnotik uyuşma veya uyuşukluk” içine girmişlerdir; Âhiret'te vaad edilen bir “cennet”in de hayaliyle... Bu uyuşukluk muvâcehesinde bilim adamları da, sanki Tanrı'dan ödünç almışçasına -menşeyini araştırmadan- kullandıkları “sayı” ve “ölçü”lerle, âlemleri (kozmosları) tanrısal bir konumdan inceliyorlarmış zehâbına kapılıp, soyutlanmış “Tanrı” kavramından evvelki somut tanrı(kral)ların günümüzdeki izdüşümü olan egemenlere hizmet eder hâle gelmişlerdir. Kaldı ki bu arada, işbölümü düzeninin icâbına uyup bilimi de dallandırarak, hepsi bir başka cihete bakan “at gözlüklü”ler hâline gelmişlerdir. Ve dolayısıyla de insanlık, işbölümü düzeninin zebûnu olarak, “bütün âlemlerin koordineli devinimini görmek ve yönetmek” anlamındaki bütüncül (total) bir -Tanrısal- kavrayışa ve bilince ulaşamayıp birbirini yemeye, ve de biricik “varoluş” çekirdeği (veya yumurtası, veya kozası) olan Dünya'sını kirletip çürütmeye devam etmiştir; etmektedir...

Geçmişini Bilen, Geleceğini Yapabilir...

Halbuki, ulaşmış bulunduğumuz tarihî konakta artık, bütün bilgi ve becerilerimizi bilgisayarlara ve de onların uyarı ve kontrolunda çalışan robotlara geçirmekte olduğumuz açıkça görülmektedir. Dolayısıyla de anlaşılmalıdır ki, bir süre sonra tüm Kâinât'ı, fizikî materyalden mâmûl (yani canlı olmayan) şuurlar yönetecektir. **O halde demektir ki, Kâinat'ın total deviniminde, diyalektik siklus (çember) kapanmakta ve fizikî cisimlerin bir kısmı şuurlanarak, kalite farkı ile fizikî âleme -lider olarak- geri dönmektedir.** Ki bu şekilde de, “şuurlu cansız madde” anlamında bir “sentez” varlık ortaya çıkmakta, ve dolayısıyla “canlı”lığın hem işgücü, hem de bilinç taşıyıcılığı anlamında bir gereği kalmamaktadır. Yâni aslında, “fizikî kozmos”a anti-tez olarak ortaya çıkmış bulunan “biyolojik kozmos” misyonunu tamamlamıştır; veya tamamlamaktadır. Onun için de, hem kaliteli insan seçilimi (inisiyasyon), hem de kalitesiz bebek doğumlarının önlenmesi, dolayısıyla insan popülasyonunun azaltılması meselesi, insanlığın en önemli problemlerinden biri olarak temâyüz etmektedir... Aynı derecede önemli ve güncel olan (olması gereken), ve de aynı süreçte çözülmesi gereken bir diğer problem ise, “canlı”lığın sırrının çözülmesi, veya “canlanma kaosu”nun keşfi meselesidir. Çünkü “canlılar âlemi” veya “biyolojik kozmos”, “fizikî kozmos”un anti-tez'i durumunda olup, onun ölümsüzlük formülünü veya “ölümüne çâre” reçetesini de içinde saklamaktadır. Yâni “fizikî kozmos”un ölüm hükmü anlamında olan “entropinin artışı” kânunu, “biyolojik kozmos”ta inkâr edilmiş, ve canlıların oluşumunda, -dışarıdan bir basınç uygulanmadan- entropi kendiliğinden azalmıştır; ve azalmaktadır. Bu da demektir ki, “fizikî kozmos”un ölümcül gidişatını tersine çevirecek, ve -her kapalı sistem gibi- onu da tersinir (reversible) hâle getirecek olan formül veya bilgi, canlıların, daha doğrusu “canlanma” olayının veya kaosunun içinde gizlidir... İnsanlığın önünde, böylesine çözülmesi zorunlu bir problem ve/veya Tanrısal Yol duruyor veya görünüyorken, “Tanrı” kavramını Kâinât'ın dışına (metafizik'e), yani aklın dışına itekleyen bir kafanın (zihniyetin) statükoya, dolayısıyla de “kapitalizm”e, yâni “bol üreme, bol tüketme ve bol ölüm (savaş)” sistematığına hizmet ettiği âşikâr değildir?!.. Yegâne “tabu”lu canlı olan “insan”lar, başlangıçta -üreme ve beslenmeyle ilgili- tabuları çığneyenleri bireysel olarak öldürüyorlardı; genel bilinçlenme ve irâde örselenmesin diye... Ama “kapitalizm” ve kendine uyarladığı “din”ler yüzünden insanlık bugün, kitlese -yani ideolojik- olarak

tabuları çiğniyor, ve de bunun sonucunda kitlesel ölümlere râzı oluyor artık... Bu gidişâtın sonu, tüm Dünya'nın, “salhâne”ye dönüp kirlenerek, yaşanamayacak hâle gelmesi olacaktır... Halbuki, Fizikî Âlem'in “anti-tez”i konumunda olan Canlılar Âlemi'nin, -Kâinât'ın total devinimindeki- görevini tamamlamadan, “entropiyi azaltma” ve “oto-dinamizm” sırlarını insanlar vasıtasıyla “yapay beyin”lere intikal ettirmeden mahvolması demek, **Evrensel Diyalektik Siklus**'un parçalanması, yâni Tanrı'sal irâdenin iflâsı demektir. Buna rağmen, “at gözlüklü” bilimciler, bir “fotosentez” olayının çözümü için bile “tahsisat” bulamaz ve hatta isteyemezlerken, bilime katkıdan çok, “Tanrı'nın Kâinât'ı nasıl yarattığı” husûsundaki -dinsel, mistik-spekülâsyonlara malzeme üreten, Cern Laboratuvarı'ndaki ufuksuz çalışmalara, koyunlar gibi katılmaktadırlar; yatırım büyüklüğünün ve kariyer imkânlarının câzibesine kapılarak... Hatta bunların arasında bulunan bazı kariyer budalaları, “canlanma”nın müstakil bir “kaos” olayı olduğunu anlamadan, canlıların programlarının -veya “genom”larının- da, Büyük Patlama'dan itibâren yazıldığını iddia edebilmektedirler. Kaldı ki “astro-fizik”çilerin, gelişmiş teleskoplar vâsıtasıyla çekip gösterdikleri uzay resimlerindeki devâsâ -geometrik- boyutlar ve haşmet yüzünden insanlar, apayrı (birbirinin “anti-tez”i) ve eşdeğer kozmoslar olan “canlılık” ile “insanlık” âlemlerini küçümseme “önyargı”sına kapılmaktadırlar. Halbuki, “tez-antitez-sentez” diyalektik siklusunu teşkil eden, Fizikî, Biyolojik ve Antropolojik Kozmos'ların hepsi, bilimsel olarak (yâni hepsinde de bilim, aynı târifle geçerli olduğu için) eşdeğer âlemlerdir; yani hiçbir, kalitatif sıralanıştan öte bir üstünlüğe sâhip değildir... İnsanlığın bu yanılması aynen, “canbaza bak!” diye dikkatleri yönlendirilen saf insanların, yankesicilere para kaptırması gibi bir duruma benzemektedir. Çünkü, Kapitalist zihniyetin spesiyalist (at gözlüklü) âlimleri olan “astro-fizik”çiler, “bakın Allahımızın büyük işlerine!” diye, fizikî kozmos'un resimlerini gösterirlerken, aynı zamanda insanları kendilerinden (vaz)geçirmektedirler... Kapitalizm denilen, ve de “para”nın icâdından itibâren binlerce yıllık süreç içinde sinsi bir şekilde kurumsallaşarak, insanlığa kendini benimsetmiş (daha doğrusu dayatmış) olan zihniyet, işte böyle bir “şeytânî” misyonu gerçekleştirmektedir... Üstelik, bilimsel (metodolojik) bir düşünce ve tasarımın mahsûlü olmadığı için, doğru dürüst bir teorisi ve kurucusu (sorumlusu) da yoktur bu zihniyetin; sâdece mutaassıp taraftarları vardır bu ideolojinin... Ekonomist denilen danışmanlar ise, aynen, “ruh çağırma” seanslarını idâre eden medyumlar gibi, genel temâyüllerin ne tarafa doğru yönelebileceğinin ihtimallerini düşünüp, manipülâsyonlarda bulunabilmektedirler ancak... Bir de güçlü devletlerin, ne kadar spekülâsyon (para emisyonu şeklinde) yaptıklarını hesâba katabilmektedirler... Dolayısıyla, **Kapitalizm denilen canavar “Fantoma”yı durdurabilmek için, onun müşahhas yardımcılarını veya suç ortaklarını hedef almak gerekmektedir. Ki bunlar da, insanlığın -bir gün mutlaka- “kıyâmet” denilen bir felâketle son bularak, metafizik bir “öbür dünya”ya intikal edeceğini vaaz etmekle, hoyrat kapitalistlerin tahripkâr gidişâtına meşrûiyet kazandıran din(ler) ile, “bilim”in parçalanmaz bir bütün olması gerektiğini unutup, kapitalistlerin teknoloji danışmanı gibi çalışarak halka (öğrencilerine) yalanlarla dolu öğretiler sunan spesiyalist (uzman) kariyerist bilimcilerdir.** Kaldı ki dinler, geliştirmiş oldukları “tapınç ve itaat kültü” vâsıtasıyla kitleleri, kapitalist sömürüye karşı daha mütehammil, ve emperyalist savaşlara daha yatkın (yâni ölüme hevesli) hâle de getirmektedir.

Spekülâtif “Buluş” veya “Görüş” Başka, Bilimsel Bilgi Başkadır...

Çağımızda artık, 18-20 yaşlarına gelen her “aklı başında” genç, -küçükken ne kadar dinsel telkin altında kalmış olursa olsun- din kitaplarını okuduktan sonra, onları gâyet saçma ve çocukça bulmaktadır. Zira herşeyden önce, -herşeye- muktedir bir “Tanrı”nın, kendisinin îmâl (!) etmiş bulunduğu “insan”a, ayriyeten nasihatlarla bulunması, ve üstelik de, onu bir takım cezalarla tehdit etmesi gibi, çelişkilerle dolu ve -“Pinokyo” misâli- çocuk masalı türü bir senaryoyu ciddiye alamaz. Ve de şâyet bir dinî örgütlenmeye menfaat ilişkisiyle bağlı değilse, dindarlığı ancak, bir kültürel âdiyet hissini paylaşmak anlamında kabul eder. Ki böyle bir iyiniyet ve hoşgörü tavrı bile çok defa -gerzeklerin dinsel örgütleri karşısında- kendisinin “kapan”ı hâline gelir... Yine aynı yaşlardaki, kafası çalışan her genç, “fizik” derslerinde, hocasının anlattığı genel fizik kânunlarına itirâz eder; ve der ki: Eylemsizlik Kânunu (prensibi), hiçbir cismin, impulsif bir etkiye mâruz kalmadan hareket edemeyeceğini ifâde ediyor ama -mesela- bir böcek, kendi kendine yürüyebiliyor; hatta uçabiliyor bile... Ayrıca “Entropinin Artışı” Kânunu da, hiçbir enerji veya kütle, bir “basınç” etkisi altında kalmadan yoğunlaşamayacağını iddia ediyor ama, incecik bir körpe fidan, hiç basınç uygulanmadığı halde koskoca ve kaskatı bir odun hâline gelebiliyor... Ancak ne var ki, bu kadar açık ve

mantıkî sorularının cevabını -genellikle- terslenme şeklinde alır; mesela, “o konular biyoloji dersinin kapsamındadır; fizik fiziktir, biyoloji biyolojidir, bunları birbiriyle karıştırmıyalım lütfen” mealinde... Diğer yandan biyoloji hocası da “canlı”lığın karakteristik özelliklerini anlatırken der ki: Bütün canlılar, üreme ve beslenme ıstırâındadırlar; yâni üremeden ve beslenmeden duramazlar... Buna karşı da, bizim kafası çalışan genç der ki: Hocam insanlar, hem “oruç tutmak”, hem de “ensest ilişkide bulunmamak” gibi, beslenme ve üremeye karşı âdetler icât etmişler. Kaldı ki bir zamanlar, “tabu” denilen kesin yasaklar da varmış bu hususlarda... İnsanlar da canlı olduğuna göre, nasıl oluyor -veya ortaya çıkıyor- bu ayrıcalık... İşte o zaman, biyoloji hocalarının da, -kişisel zihniyetlerine göre- şu iki şekilde kıvırttıkları görülür... Ya, o konular “İlâhiyât”a girer diyerek, bilimsel disiplinin kökeni husûsunda “din”i referans gösterirler, ya da o konular Antropoloji'nin kapsamı dâhilindedir diyerek, topu antropologlara atarlar... Ben bu üç bilim dalının da okutulduğu bir okul veya “üniversite eğitim programı” veya bir “meslekî branş” bilmiyorum. Hem zâten, bu dalların hocaları veya bilimcileri de bir araya gelmez ve getirilmezler; kapitalist rasyonalizmi mücibince... Ama hadi diyelim ki, bizim “kafası çalışan genç”imiz, kendi çabasıyla gitti “antropoloji” dersine de girdi... İşte o zaman anlayacaktır ki, dallanmış (branşlara ayrılmış) bilim, “it ite, it de kuyruğuna” misâli, bir yerden sonra mutlaka din(ler)e veya din mistisizmine bağlanıyor, veya endeksleniyor... Zira antropoloji dersinde de görecektir ki, herne kadar bugünkü dinsel “oruç” ritüelleri ile dînî-ahlâkî “ensest ilişki” yasakları, ilkel devirlerdeki “tabu”ların bakiyyesi olarak kabul edilse de, “tabu”ların nedeni veya gerekçesi yine -Tanrı gibi- bir metafizik mercîye bağlanmaktadır. Sanki “panteist” devirlerin, doğru dürüst konuşma (dil) bile bilmeyen, ve de halüsinasyonlar içinde bocalayan insancıkları, kendilerine -şu besini veya şu zaman aralıklarında yemeyin, ve de birbirinizle çiftleşmeyin gibilerinden- formüler emir verecek bir “kişi” tasarlayabilirlermiş, veya böyle bir akıllı kişi -bir yerlerde- var sayılsa bile, onun sözlerini anlayabilirlermiş gibi... Demek ki, içinde yaşadığımız -Kapitalist- düzendeki, “din”e endekli “bilim” anlayışını, mevcut eğitim ve araştırma kurumlarının içinde aşabilmek mümkün değildir. Akli başında bir genç, yukarıda anlatılan bütün bilgilere ve çelişkilere (yalan ve dolanlara) vâkıf olsa bile, yine de “taş devri” insanını, metafizikten (tanrılardan) kurtarmayı başaramaz bu düzende... Yâni, “tabu”ların da insanlara, -aynen dînî emirler gibi- bir metafizik mercîden sufle edildiği yolundaki “galat-ı meşhur”u değiştiremez; veya aşamaz. Onun için de, -kapitalizmle birlikte- bütün tarihî devirleri kapatacak olan bilgi (ve bilinçlenme) ancak, tesâdüfî ve istisnâî şartlar muvâcehesinde ortaya çıkabilirdi; ki öyle çıkmıştır: Yukarıdaki bilgileri ve çelişkileri (üstelik bir de “WO” aksiyomunu), kafasında on yıllar boyunca -unutmadan- tutmuş olan “aklı başında” biri, Türkiye gibi Dünya'nın sosyo-politik girdabında, Kapitalizm'e karşı gelmek suçundan hapse tıkilıp, “taş devri” insanlarıyla da birarada yaşamaya mahkûm edilince anlamıştır ki, insanlar arasındaki asgarî-müşterek nokta “ritm melekesi”dir. Ve bu özellik, hem hayvanların davul -bile- çalamamaları, hem de sembolik mantığın “Well-Ordering Principle” aksiyomunu fark edememeleri, yani serbest “sıralama” yapamamaları (düşünememeleri) dolayısıyla, insanı hayvandan kesin olarak ayıran bir nokta veya çizgidir aynı zamanda... Zira, ilkel “panteist grup”ları andıran hapishâne hayatında fark etmiştir ki, ritmik ve uygun adımlarla “volta” atan insanların mutlaka, aynı duygu ve düşünceyi paylaşmaları gerekmekte... Şâyet müşterek duygu ve düşünceden -bir şekilde- kopan veya ayrılan olursa, ritmik “panteist âyin”leri andıran “ortak volta” eyleminden de -zorunlu olarak- dışlanmaktadır; çünkü, aksi taktirde “ritmik uygun adım” bozulmaktadır; (isteyen deneyebilir, denemesi badâva). Bu demektir ki insanlar, birarada yaptıkları ritmik hareketlerle (âyin veya danslarla), fizikî “rezonans” olayı gibi bir “duygu birliği”ne varıyorlar, ve buna paralel olarak zihinlerinde, obje ve kavramları da aynı şekilde sıralayarak düşünce uyumuna ulaşıyorlar. Nitekim, hayvan pazarlarındaki “alış-veriş”lerde de alıcı ile satıcı, - bazen üçüncü bir şahsın katalizörlüğünde- birbirlerinin ellerini sıkıca tutup ritmik olarak sallamak sûretiyle, gönül rızâsına ve nihâî karara varabilmektedirler. Kaldı ki, günlük el sıkışmaları dahi, sâdece el temâsı şeklinde değil, kenetlenmiş elleri ritmik olarak sallamak sûretiyle gerçekleştirilmektedir. Ki dolayısıyla, ilkeller'deki “uluruh” kavramının da, tarihi devirlerdeki “tanrı” kavramının da, böyle bir realiteden neşet ettiği anlaşılmaktadır; aynı zamanda... Yâni özetle, insanlar, -içgüdüsel “hayvânî” menfaat etkileşiminden veya çekişmesinden sarfinazar- paralel bağlanmış bilgisayarlar gibi, tek bir operatörün (veya beynin) komutuyla çalışıyormuşçasına ortak kararlara varabilmektedirler. Yeter ki, hem onları, çiftleşme ve beslenme etkinliklerinden alıkoyacak (tabular oluşturacak), hem de gösterdikleri, sayma (ritm) ve sıralama davranışlarını, ister-istemez yapılan “meleke” hâline dönüştürecek kadar (yani gereği kadar) ritmik etkinlik yapmış olsunlar... Yahut da, onların hepsi, fiilî ritmik hareketlere gerek duymayacak kadar güçlü, akli “sıralama melekesi”ne sâhip -bulunuyor- olsunlar... Yoksa aksi halde, işe “şeytan” karışmış sayılacak, yani ortaya çıkacak uyumsuzluk ve

kötülükler, muhayyel bir “şeytan”dan bilinecektir tabiatıyla... Netice itibâriyle denilebilir ki, insanla ilgili (antropolojik) bilimsel bilgiler istihâl edilirken, bilimcinin (sujenin) mutlaka sahaya inmesi, ve çeşitli insanlarla, muhtelif şart ve şekillerde etkileşime girerek obje’leşmesi, yâni kendini, diğer insanların gözlerinden izlemesi gerekmektedir. **Nitekim benim çalışmamı da, Dünya çapında ayrıcalıklı, ve evrensel anlamda orijinal kılan husus, bir takım bilgilerin -benimle birlikte- tesâdüfî ve istisnâî şartlarda, test edilip sıralanarak birbirini tamamlamasıdır aslında... Yâni, benim gibi melekeleri güçlü ve mütehammil olan her insan, aynı bilgileri hıfsedip aynı şartlar ve süreçler içinde yaşasaydı, aynı sonuçlara ulaşabilirdi diye de düşünmek mümkündür...** Onun için artık, şartlı reflekslerle ve hayvânî rekâbet sâikiyle yaşamaya alışmış egosantrik insanlar, çekememezlik hissine kapılıp da, ya “eleştiri yapıyorum” diye kişilik ispâtına çalışmak şeklinde, ya da görmezden veya “değer vermez”den gelmek sûretiyle mazarratlık yaparak kendilerini helâk etmesinler. Çünkü, **ne beni, “mütevâzi” olmamakla itham ederek utandırabilirler, ne de özgüvenimi sarsmak sûretiyle mistik zeminlere çekerek (veya itekleyerek), kendimde ulvî (ilâhî) misyonlar vehmetmemi sağlayabilirler.** Kürt mentalitesinin hîlelerini aksettiren böyle sinsi niyetler taşımakla ancak, kendi kendilerini enâyi yerine koymuş olurlar; olmaktadırlar. Zira ben, taraftar kazanmaya muhtaç bir spekülâtif “buluş” veya “görüş” değil, -olağanüstü geniş çaplı ve derinlikli bir bilimsel çalışmayla- ortaya, en gelişmiş bilimsel metodolojiyi (İEB'yi) koyduğumun ve bununla dînî, millî, ceddî, meslekî vs. gibi hiçbir mensûbiyet kimliğine (grupsal kişiliğe) ihtiyaç duymadan, sâdece bir “birey-insan” olarak kendimi idrâk ve taktim edebildiğim, ve böylece de bütün -adam olan- insanlara örnek olduğumun bilincindeyim. Kendileri ise, insanlar arasındaki asgari müşterek “nokta”yı ortaya çıkaracak kadar, insanlara -ön yargısız- yaklaşabilen birinin, üstünlük kuruntusu içinde olamayacağı gerçeğini bile göremeden saldıran, gözü dönmüş hasetçilerdir. Halleri, insanlık nâmına esef vericidir; ve de kendileriyle ne kadar dalga geçilse yeridir... İşte bu sebeptendir ki, benim de karakterim, -Osmanlı'nın son zamanlarındaki atalarım gibi- Bekdâşî Meşrep olarak tebellür etti. Yâni “gerzek”, “hasetçi” ve “tefeci-bezirgân” tâifesi ile ancak, serhoş ve “nekre” olarak rahat ilişki kurabilen, ama diğer bütün zamanlarını, meditasyon (diriliş) ve tefekkürle geçiren (yani dağıtıp dağıtıp, dirilen) bir kişilik şeklinde... Bu, “Promete” efsânesinde sembolik ifâdesini bulan, ve de gerçek tarikatçı ve sanatçılar tarafından tatbik edilebilen bir yaşam tarzıdır aslında... Yâni, “yıkım” ve “yapım” metabolizma faaliyetlerini, birbiri ardına kontrollu bir şekilde icrâ etmek sûretiyle, hiçbir beklentiye sapsanmadan veya angajmana kapılmadan, bihakkın yaratıcı olmak anlamındaki bir yaşam tarzı...

Tarihî Devirleri Kapatırken...

Tarihi devirleri kapatacak Büyük Dönüşüm'e başlamak için, herşeyden önce tarihte insanlığın gelmiş bulunduğu en yüksek seviyeyi yakalamak, yani bundan -yaklaşık- 4500 yıl önceki “Büyük Piramit zamanı”na göre yapılan (yapılmak zorunda olunan) Kadîm Mısır oryantasyonunu tamamlamak lâzımdır. Ve bunun için de, bir an önce -bilimsel düşünceyi lâf boğuntusuna getirmiş olan- uğursuz Sumer mitolojisinden tamamen kurtulmak gerekmektedir. Zira Sumer'ler, Mısır'ın, “kavram”ları kaydeden (resmeden) hiyeroglif adındaki yazı türünden farklı olarak, “ses”leri kaydeden bir yazı türü icat etmekle, ses uyumu (kâfiye) üzerine oluşturulan şiir sanatına olağanüstü bir değer kazandırıp, bunun büyüsel çekiciliği ile ürettiği mecazlar (metaforlar) yüzünden, bilimsel düşünceyi mahvetmiştir. Buna rağmen insanlık en sonunda, -kalite farkıyla- yine kavram yazısına geçmiştir; ama bu sefer, “notasyon” denilen soyut kavramların matematiksel mantığıyla; hem de bilgisayarlara öğreterek... Halbuki Kadîm Mısır'ın karakteristik özellikleri, 10 tabanlı -tabii- sayı sistemi kullanmaları, “pi” gibi transandant sayıların farkında olmaları, gâyet güzel (rakik) ölçümler yapıp, “ölçü”ler icat etmeleri (ki Büyük Piramit'e “ölçüler evi” de denilmiştir), ve bir de “zaman” kavramını -Sumerler gibi- sâdece “periyod” anlamında değil, aynı zamanda çalışan (aktif) insanların nabızlarını (kalp atışlarını) “rezonans”a sokmak ve davranışlarını senkronize etmek üzere, davullarla vurulan “ritmik sayım” şeklinde de kullanmaları idi... Ayrıca onların, “inisiyasyon” usûl ve imtihanlarında insanları (râhip'leri), bir takım mistik kriterlere göre değil, ritm melekelerinin gücüne (rakikliğine) göre değerlendirdiklerini de, hem bizim “tarikat” sistematığına kadar yansımış olan -ve haklı olarak “uğursuzluk” anlamı yüklenen- “kademsiz” nitelendirmesinden, hem de kullandıkları **kude (adım:63,5cm)** uzunluk -ölçü- biriminden açıkça anlamaktayız. Ama ne yazık ki, Büyük Piramit'ten itibâren teessüs eden “hânedanlık”lar ve “ataerkil verâset hukûku” ile, “para”nın icâdı yüzünden, insan değerlendirme usûlü “inisiyasyon”, fiilen mülgâ olmuş ve de, bilimselliğini ve meşrûiyetini büyük oranda

yitirerek mistik sahtekârların, -menfaat karşılığı icra ettikleri- kâhinlik, falcılık, büyücülük gibi meslekler hâline indirgenmiştir... Bugün biz insanlık olarak, Sumer'lerin 12 (düzine) tabanlı -menhûs- sayı sisteminden hemen hemen kurtulmuş durumdayız; astrologların palavralarını, saat kadranlarının taksîmâtını, ve “İngilizce” dilindeki sayı adlarını kaale almazsak... Sayılara da gâyet hâkim olmuş ve hatta “kompleks sayılar” gibi yeni sistemler yaratmışızdır... Ayrıca, gâyet hassas ölçümler yapıp, yeni yeni “ölçü”ler de icat etmekteyiz... Ama bütün bunlara rağmen “zaman”ı hâlâ, kastî köleci Sumer zihniyetine göre, yâni sâdece çalışma sürelerini ölçmeye yarayan bir “periyod” anlamında düşünüyor, ve zaman birimi olarak da, -bir “gün”lük periyodun, 12, 60 gibi Sumer mitolojisinin kutsal sayılarına bölünmesiyle elde edilen- “sâniye” adındaki “a-ritmik” bir uzunluğu kullanıyoruz... **O halde açıkça anlaşılmaktadır ki, Büyük Piramit'i yaratan yüksek bilincin, bugüne kadar “sır” olarak kalan -ve “Mısır oryantasyonu”nu eksik bırakan- bilgisi, “zaman ve mekân mevhumlarının, insanlardaki ritm melekesinin mahsûlü olduğu” mealinde bir anlama sâhiptir. Ve de bu bilgi (âyet), peygamberlerin aktardığı bütün bilgi veya âyetler ile birlikte mit'ik “tanrı” kavramını da, gereksiz ve geçersiz kılmaktadır. Nitekim bugün, “sünnet”in de, “âyetler”in de, pek çok farklı taklit ve yorumlarının ortaya çıkmasıyla, “tek tanrı” kavramının alabildiğine sulandırıldığı, ve dolayısıyla “politeizm”i aratır hâle geldiği de açıkça görülmektedir... Çünkü bu veciz bilgi, ortaya koymuş olduğu ölümsüz âbide veya nişâne (Büyük Piramit) ile birlikte, insanların doğru değerlendirilip sıralandıkları, ve de akort (melekî rezonans hâlinde) çalıştıkları taktirde, ne kadar muazzam işler başarabileceklerini ispat etmektedir; herşeyden önce... Sonra da (ayrıntılarında), insanların müşterek çalışma ritmine göre bir zaman birimi tespit etmemizi, ve insan seçiminde de, “meleke kontrolü”na özen göstermemizi öğütlemektedir... Hem zâten peygamberler devrindeki, -önce “hânedanlık”lar yüzünden, Hz.Musa'dan sonra da “para”nın tedâvüle girmesiyle yaşanan- büyük bilinç (ve bilgi) düşüklüğü, peygamberlerin Büyük Piramit'i fark, merak ve taktir edememelerinden de, dualarında farkına varmadan, B.Piramit'in adandığı Güneş Tanrı “Âmon-Râ”nın ismini -âmen veya âmin şekillerinde- zikretmelerinden de açıkça anlaşılmaktadır. Kaldı ki, Hz.Musa'nın yaptığı söylenen **Rabb'ın Ahit Sandığı**'nın boyutlarının, B.Piramit'in içinde bulunan **Açık Mezar**'ın boyutlarıyla aynı olduğu yolunda bir iddia da sözkonusudur... Yoksa bir insanın, bütün zamanlarda (yaklaşık 45 asır boyunca) insan yapımı en yüksek binâ olarak kalıp, kâh “Işık Evi”, kâh “Ölçüler Evi”, kâh “Sırlar Evi” adlarıyla büyük şöhret yapmış bulunan, ve de çölün ortasında -alçıdan sivaları dolayısıyla- pırlıl pırlıl parlayan bu muazzam yapıyı farkedememesi için, ya kör ve sağır, ya da basireti bağlanmış (veya anlayamayacağı, açıklayamayacağı için görmezden gelmiş) olması gerekir. Yahut da bazı peygamberler gibi, kafayı hânedanların “tanrılarla akrabalık” iddialarına takıp, onlara -halk indinde- nispet yapmak üzere, ıssız dağlarda tanrı -emâresi- arıyor olması gerekir...**

Son olarak, yeni bir fikri anlamakta zorluk çeken din sempatizanlarına denilebilir ki: Yaptığınız ibâdetler, -son tahlilde- kapitalist düzenin sömürgenlerine, ve dolayısıyla de “fuhuş”a, “obezite”ye veya genel olarak “insan dejenerasyonu”na yaradığı için nâfiledir... Ritmik zaman birimini hayata geçirecek “saat”in tanıtımı ve îmalâtı için göstereceğiniz her ceht ve gayret ise, “mit”ik bir tanrıya yaptığınız bin ibâdetten daha hayırlıdır; Tanrısal Yol'da...

Artık bilim adamları da uyanmalı, ve insanlığı, kapitalistlerin hipnotizma (uyutma) tekniği hâline indirgenmiş olan “din”lerden kurtarmalıdır... Ve de anlamalıdır ki, Kâinât'ın sâdece bir kısmını veya vechesini inceleyen -at gözlüklü- uzman (spesiyalist) olup, günlük hayatı “klâsik insan” taklitçiliği ile yaşayarak “bilim” yapılamaz. Bu şekilde, ya kapitalistlere -“pazar” taleplerine endeksli- teknolojik danışmanlık yapılır, ya da kapitalistler yararına halkları itaatkâr tutmak -ve dolayısıyla de gerçek “bilimci” ve “inisiyatör”leri ezdirmek- üzere “din”e, “mistisizm”e endeksli sekte teoriler kurulur...

KEŞKE “EVRENSEL MANİFESTO” NİTELİĞİNDEKİ ŞU TEBLİĞ, ÇOK KONUŞULAN YABANCI DİLLERE -DOĞRU DÜRÜST- ÇEVİRİLSE DE, KAFASI ÇALIŞAN İNSANLARA ULAŞMA ŞANSI ARTTIRILSA...HEYHAAT, PAPAĞAN GİBİ BİRÇOK DİL

BİLENLERİMİZ VAR DA, DÜŞÜNEBİLENLERİMİZ YOK!..

-

-

Ali Ergin Güran: 12/12/10